

พ่ายรักเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

“มิ่ง” เสียงทุ้มเอ่ยเรียกคนบนเตียงด้วยเสียงที่ไม่เบาหนัก
ร่างที่นอนอยู่บนเตียง ไม่มีส่วนไหนโผล่ออกมาอกผ้าห่มนวมผืน
หนา เว้นเพียงปลายเท้าของเจ้าตัวเท่านั้น มือขาวเนียนของคนทำหน้าที่ปลูก
จึงสะกิดปลายเท้าที่นั่นแรงๆ ให้คนนอนหลับรู้สึกตัว

“มิ่งต้องเข้ามาหาวิทยาลัยไม่ใช่หรือไง”

เมื่อวานไอ้คนที่นอนอยู่ มันบอกว่าถ้าเขาตื่นแล้วอย่าลืมปลูกมันด้วย
แต่พอตอนนี้มาปลูก...มันเลือกทำหุวนลมไม่ได้ยินอะไรอย่างนั้น

“อืม...”

ดูมัน...ยังไม่ยอมตื่นอีก!

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งถอนหายใจอย่างหงุดหงิด ตัดสินใจผลอะออกไป
อาบน้ำก่อน ปล่อยให้อีกฝ่ายนอนหลับต่อไปอีกนิด

สิ่งที่สะท้อนอยู่ในกระจกเงาภายในห้องน้ำคือดวงตาสีเข้ม นัยน์ตา
เฉียวคม ใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่มองบางมุกกลับดูเข็งชืออย่างบอกไม่
ถูก รูปร่างสมส่วนกำลังดี กับความสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบปลายๆ ทำให้เขาก็มี
คนคุยไม่ขาดอยู่เหมือนกัน

จากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ของรั้วมหาวิทยาลัย ‘ศัตรูพ่าย’
กลายมาเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่งใจกลางเมืองใหญ่แห่งนี้ ศัตรูพ่ายย้าย
ออกจากหอแถวมหาวิทยาลัยมาอยู่ที่คอนโดฯ ซึ่งห่างจากที่ทำงานเขาไม่กี่

สถานที่เพื่อความสะดวก

อันที่จริงบ้านเขาก็ไม่ได้ไกลจากศูนย์กลางย่านธุรกิจเท่าไร แต่การออกมาอยู่คนเดียว มันก็สะดวกดีเหมือนกัน นับๆ ดูเขาก็เริ่มทำงานมาได้เกือบหนึ่งปีแล้ว นอกจากไปทำงาน คลุกคลีอยู่ในออฟฟิศ เลิกงานไปกินข้าวสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานบ้าง ชีวิตเขาก็แทบไม่มีเรื่องอะไรน่าตื่นเต้นเลยสักนิด ซึ่งมันก็ไม่ได้แย่อะไรหรอก เพียงแต่ดันมีความน่ารำคาญขึ้นโตที่ยังคงติดอยู่ทุกวันเท่านั้นสิ

ศัตรูปายอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยก็เดินเปลือยท่อนบนออกมาจากห้องน้ำ ด้านล่างใส่แค่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวบาง มาหยุดยืนหน้าเตียงหลังใหญ่ที่เดิม เพิ่มเติมก็คือไอ้คนนอนหลับก็ยังคงนอนแฉ่งแฉ่งไม่ยอมลุกจากที่นอนอยู่เหมือนเดิม

และนี่คือความน่ารำคาญในชีวิตขึ้นเบ้อเริ่มของเขา!

จากตอนแรกที่ใช้มือสะกิด ตอนนี้นำเปลี่ยนมาใช้ตีนเขี่ยแฉ่งละ “เฮ้ย... เมื่อไหร่จึงจะตื่นวะ”

ต้องให้เขากรื้อวกราดตลอด อยู่กับมันแล้วเหมือนปีบ้ำเข้าสิง

“อืม...”

“มึงกวนตีนกูเหรอะไรรอง!” ศัตรูปายอยากจะกระชากตัวอีกฝ่ายขึ้นมาตบซ้ายตบขวาแล้วเสยให้หน้าหงายจริงๆ

“เปล่าครับ...” เสียงทุ้มแหบต่ำเพราะเพิ่งตื่นนอน แม้ว่าการพูดจาจะมีหางเสียง แต่ศัตรูปายรู้ดีว่ามันกำลังกวนตีนเขาอย่างไม่ต้องสงสัย เขาจึงใช้เท้าเขี่ยมันแรงขึ้น

“งั้นก็ตื่นสักที”

“จบบ่นหน่อย...”

ฟองเมิงลิ!

ศัตรูปายแยกเขี้ยวไล่คนบนเตียง ก่อนจะกระชากผ้าคลุมผืนใหญ่ออกจากตัวของอีกฝ่าย เผยให้เห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่นอนหันข้างขดตัวอยู่ เจ้าตัวอยู่ในสภาพที่ไม่ได้ต่างกับศัตรูปายคือมีแค่กางเกงบ็อกเซอร์ติดตัว

ด้านบนเปลือยโชว์แผงอกกำยำ ถ้าเป็นคนอื่นเห็นคงกรี๊ดน้ำลายหก แต่ไม่ใช่กับเขาแน่นอน เพราะ...

เห็นมันทุกวันจนเบื่อฉิบหาย!

ใบหน้าคมเข้มของชายหนุ่มยัยบ่นเพราะเพิ่งตื่นนอน ทรงผมชี้ได้ไต่ไปมา ตาคมหม่อมองร่างสูงโปร่งที่ยืนแยกเขี้ยว

“ตื่นแล้วอย่าลืลา” ศัตรูพ่ายโบกมือไล่คนบนเตียงให้ลุกขึ้น เขาจะได้พับผ้าจัดเตียงใหม่ ทว่าฝ่ามือใหญ่ก็กระตุกคนที่ยืนอยู่จนอีกฝ่ายเสียหลักล้มลงมาทาบทับอยู่บนร่างกายหนาบนเตียง

“เฮ้ย!” เสียงโวยวายดังก้องในหุพระรองจนรู้สึกมันไปพักหนึ่ง “ไอ้เหี้ยนี่!”

ศัตรูพ่ายถลึงตาใส่อีกฝ่าย ขณะนี้ใบหน้าของพวกเขาทั้งสองคนอยู่ใกล้ชิดกัน จนสามารถรับรู้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของกันและกัน ใบหน้าขาวใสขึ้นสีเรื่อจางๆ เมื่อสบกับนัยน์ตาวาวระยับคู่ นั้น

“ปล่อย!”

“ไม่!”

เนีย...คูมัน! กวนตีนได้กวนตีนดี วันไหนไม่ได้กวนตีนให้โดนตา... สงสัยจะนอนไม่หลับ

พระรองลูปได้ไปตามแผ่นหลังเรียบเนียน ลามลงไปถึงช่วงเอวสอบที่พอเหมาะพอดีกับมือเขา ค่อยๆ ไต่ผ่านเนื้อผ้าไปจนถึงช่วงสะโพกวนเวียนอยู่แถวกันกบ

ร่างสูงโปร่งเกร็งตัว ถลึงตามองอีกฝ่ายที่ยิ้มหน้าเป็น ศัตรูพ่ายรู้สึกขนลุกชันไปทั่วร่างกาย รับรู้ถึงนิ้วเรียวยาวของอีกฝ่ายที่ยังคงวนเวียนไปมาอยู่แถวรอยแยกตรงสะโพกของตัวเองแล้วต้องรีบเอามือไปตะบะปมมันไว้ เล็บสั้นๆ จิกลงบนเนื้อให้แสบๆ คันๆ เป็นเชิงงูโทะษ

“เจ็บครับ...” ไอ้ตอแหล แค่นี้ทำมาเป็นล่าออย มันไม่ได้ทำหน้าที่นัก ผิดสักนิดเลยเหอะ!

“สมควร! แล้วมึงก็เอามือออกไปจากกันกูได้แล้ว”

มีหรือคนอย่างนายพระรองจะเชื่อฟังง่าย ๆ เขายังมั่นใจยิ่งมากกว่าเดิม มีหนทางจัดการบีบขยำเนื้อหนึ่แน่นจนเจ้าของตาเหลือก แหกปากไว้วายล้นห้อง

พอได้แกล้งสมใจแล้วชายหนุ่มก็ยอมลุกขึ้น แต่ก่อนจะไปอาบน้ำ เขาก็โดนฝ่ามือฟาดหนักๆ เข้าที่หน้าท้องจนขึ้นรอยแดงเป็นปื้นเป็นของฝากติดตัวไปด้วย

‘พระรอง’ นักศึกษาชั้นปีที่สี่แห่งคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง เดินออกมาจากห้องน้ำด้วยกางเกงบ็อกเซอร์แบบเดียวกับกับศัตรูฝ่ายในตอนแรก เพียงแต่ว่าตอนนี้ร่างสูงโปร่งใส่เสื้อผ้าชุดทำงานเรียบริ้วแล้ว

ชายหนุ่มยิ้มบางๆ เมื่อเห็นเสื้อนักศึกษาสีขาวสะอาดตาแขวนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า พร้อมกับกางเกงสแล็กสีดำสนิท

ถึงจะปากร้าย ชอบไว้วายเขา แต่การกระทำช่างไม่ตรงกับปากเอาเสียเลย

เป็นคนใจร้ายที่น่รักจริงๆ

พระรองจัดการตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินมาหาคนที่นั่งเล่นโทรศัพท์ เช็กนั้นดูนี้ไปเรื่อยอยู่ที่โต๊ะอาหารตัวเล็กสำหรับสองคน ร่างสูงใหญ่ทึ่งตัวนั่งลงตรงข้ามพลางพับแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก นัยน์ตาคมกริบมองคนตัวขาวที่กำลังหน้าเนื่อจ้องจ่อแล้วก็เอ่ยปากถาม

“หิวไหม? กินอะไรด้วยกันก่อนไปทำงานเปล่า?” นานๆ ทีพวกเขาสองคนถึงได้ออกพร้อมกันตอนเช้า ส่วนใหญ่อีกฝ่ายก็ต้องออกเร็วเพราะไปทำงานตามปกติ ขณะที่เขามีเรียนช่วงบ่ายหรือบางทีก็ไม่มีเรียน ทำให้ไม่จำเป็นต้องตื่นเช้าตามอีกฝ่าย

“ใจึก...” คนตอบไม่ยอมมองหน้า แต่เรียกรอยยิ้มจากพระรองได้เป็นอย่างดี

ถ้าเจ้าตัวพูดแบบนี้แปลเป็นนัยได้ว่า...อยากกินใจึกร้านเจ้าประจำ และเขาต้องพาไปกินด้วย!

คนฟอร์มจัด...หึ! น่รักซะมัด

ร่างสูงสองร่างเดินตีคู่กันออกมาจากประตูคอนกรีต ศัตรูพ่ายรับหมวกกันน็อกสีเทาใบประจำของเขามาสวม ส่วนพระรองวาดขาคร่อมมอเตอร์ไซค์สีเหลืองอ้อยคันตะมุตะมิ ที่ดูแล้วไม่เหมาะกับผู้ชายตัวใหญ่สองคนเลยสักนิด

พอคนซ้อนท้ายนั่งคร่อมรถเรียบร้อย เจ้าตัวก็ขยับกระเป๋าสีดำมาถอดเอาไว้ คนขับถึงค่อยๆ บิดคันเร่งออกตัว

รถมอเตอร์ไซค์สีเหลืองเด่นสะดุดตาลัดเลาะมาตามซอกซอย เพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรบนถนนใหญ่ของกรุงเทพฯ จนมาถึงหน้าร้านแผงลอยริมถนน ศัตรูพ่ายลงจากรถเดินเข้าไปสั่งก่อน ให้อีกฝ่ายไปหาที่จอดรถ

ใจ็กร้อนๆ สองขามมาเสิร์ฟ เป็นจังหวะเดียวกับร่างสูงใหญ่ที่เดินมานั่งพอดี ในมือพระรองถือปาทองโก่ถุงใหญ่จากร้านที่อยู่ถัดไปไม่กี่ถนัด

ศัตรูพ่ายเลิควิวมองคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามกำลังจิกปาทองโก่สองตัวใส่ขามใจ็กรคนๆ จนแบ้งทอดจมน้ำข้าวข้นๆ เรียบร้อยถึงต้นขามนั้นมาให้เขา จากนั้นพระรองค่อยดึงขามใจ็กรของตัวเองมา มือหนึ่งถือปาทองโก่เอาไว้กิน สลับกับจิก เขาชอบกินตอนมันยังกรอบๆ ไม่เหมือนกับอีกคนที่ชอบเอาแบ้งทอดแซ่ใจ็กรจนเหี่ยวแล้วค่อยกิน

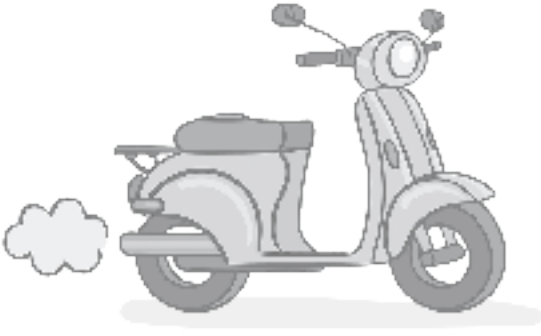
“ไม่ได้กินร้านนี้นานมาก” ศัตรูพ่ายยังคงชอบรสชาติใจ็กรหอมๆ ของร้านแผงลอยร้านนี้

“ที่ผมพาคุณมากินตั้งแต่ครั้งแรกเลย” เพราะร้านใจ็กรนี้เป็นร้านประจำของพระรองตั้งแต่สมัยปีหนึ่ง

“เออ...”

ศัตรูพ่ายหวนนึกถึงความทรงจำเก่าๆ เมื่อสองสามปีก่อน

...ร้านใจ็กรแผงลอยริมถนน...กับ...ผู้ชายสองคนที่แทบเรียกได้ว่าคนแปลกหน้า...

พ่ายรักครั้งแรก

คณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรายล้อมด้วยความร่มรื่นของบรรดาดันไม้ต้นใหญ่ ชายหนุ่มจอมจรรยาจรดมอเตอร์ไซค์ของตัวเองเรียบบร้อยก็เดินคุ่มๆ ไปที่โรงอาหารคณะ ซึ่งเปิดเป็นบางร้านในช่วงเช้า นัยน์ตาเฉียวสอดส่องหาเพื่อนสนิทที่โผล่มาบอกว่าจองโต๊ะไว้เรียบบร้อยแล้ว พอเจอเป้าหมายศัตรูพ่ายก็เดินเข้าไปวางกระเป๋าบนโต๊ะ เพื่อนสนิทตัวสูงไล่เลี่ยกันกับเขากำลังนั่งเคี้ยวข้าว ผั่งตรงข้ามเป็นเพื่อนสนิทตัวเล็กที่มาพร้อมกับใบหน้าชาวไสเจิดจ้า

“ทำไมพ่ายมาช้า”

เขาทลุดตัวนั่งลงข้างๆ เพื่อนผิวขาวตัวเล็ก แล้วถอนหายใจอย่างเห็น้อยอ่อน

“เมื่อคืนหนักไปหน่อย” เขາหมายถึงเล่นเกมดึกไปหน่อย

“ไม่ดึกหน่อยละมั้ง กว่าเช้าเลย” เพื่อนผั่งตรงข้ามแหวะ ให้ศัตรูพ่ายเบะปาก มันก็เล่นกับเขาแล้วก็ชิงหนีไปนอนก่อน ทำเอาที่มเกือบแพ้ ไข้ทุเรศ!

ศัตรูพ่ายมีเพื่อนสนิทมากๆ อยู่สองคน คนแรกคือชื่อบ๊อมปราบ เป็นเพื่อนที่รู้จักกันตั้งแต่ช่วงแรกๆ ที่เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยนี้ มันก็เป็นคนที่หน้าตาดีใช้ได้พอไปวัดไปวา ไม่มีอะไรจะอธิบายเพิ่มเติมมากมาย ยกเว้นชื่อมันที่เสือกมาคล้องกับเขาจนกลายเป็น

...บ๊อมปราบศัตรูพ่าย!

ตอนเจอกันแรกๆ ได้แต่ทำหน้าพิลึกพิลั่นใส่กัน เพราะว่าคนอื่นเรียก

ที่นี้กันว่าเขตในจังหวัดกรุงเทพฯ

ส่วนอีกคนเป็นเพื่อนตัวเล็กที่แม่แต่เด็กประถมนบางคนยังสูงกว่า มันชื่อ นมจืด หน้าตาจืดๆ แต่งตัวโคตรจืด แกรมยังชอบกินนมจืดเป็นประจำ ไม่รู้ว่าชีวิตมีสี่ส้นบ้างหรือเปล่า มันเหมือนมนุษย์ที่ไม่สามารถนำแคลเซียมมาช่วยในการเจริญเติบโตได้สักนิดเดียว เขาเจอมันตอนที่อาจารย์ให้จับกลุ่มทำงาน แล้วก็ดันจับพลัดจับผลูได้อยู่ด้วยกัน จากนั้นก็สนิทกันไปโดยปริยาย เพื่อนตัวเล็กดันชวนให้ขึ้นไปบนตึกก่อนจะถาม “กินไรไหม? เราไปซื้อให้”

“อืม... ขอวุ้นเส้นต้มยำ” เขายื่นเงินให้แล้วพุบลงกับโต๊ะ ร่างกายต้องการความร้อนและเบรียวจืดเพราะจั้นเมื่อนี้ว่าจะเข้าท่ามากที่สุด

หลับตาลงไม่เท่าไรไอ้เตี้ยนมจืดก็กลับมาพร้อมกับชามก๋วยเตี๋ยว

“พ่าย มาแล้ว” เขาจ้วงเจียลุกขึ้นมาว่าตะเกียบมาคืบเส้น นัยน์ตาเหลือบมองกล่องนมยี่ห้อประจำที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วก็อดพูดไม่ได้

“ไอ้นม มึงแตกแต่นมอีกแล้วหรือ?” “ไม่รู้ว่ามันได้สารอาหารครบถ้วนหรือเปล่า ไม่เห็นมันจะโตสักที

“อ้อ...เรากินแค่นี้”

เขาเออออกไปกับมันก่อนที่จะลงมือจัดการวุ้นเส้นต้มยำตรงหน้าอย่างรวดเร็วเพราะใกล้จะได้เวลาเรียนแล้ว

ชีวิตนักศึกษาปีสามมันก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่นเลยสักนิด วันๆ ก็มีแค่เรียน ทำงาน ส่งรายงาน กลับหอไปนอน มีแ้วสาวบ้าง คุยกับเด็กคณะอักษรฯ ม่อน้องคณะครูฯ บ้างเป็นสี่ส้น ดึกๆ ก็เรียกเพื่อนมาหัวร่อนกับการตีป้อมด้วยกันบ้าง ศัตรูพ่ายคิดว่าชีวิตวัยมหาวิทยาลัยเขาก็คุ้มค่าไม่น้อยเลย

วันนี้ก็มีเรียนตามปกติ พักเที่ยงก็มานั่งกินข้าวที่โรงอาหาร เพียงแต่ว่าตอนนี้เขานั่งเฝ้าโต๊ะคนเดียวพร้อมกับอาหารสามจานที่แทบจะเย็นหมดแล้ว ไม่รู้ว่าไอ้เพื่อนนมมันไปซื้อนมถึงจังหวัดไหน ให้ไปปราบไปตามได้สัก

พักจนเขาเห็นพวกมันเดินกลับมาทันแล้ว

“กว่าจะมานะ! ไขมัน นึกว่าหลงทางไปแล้ว”

คิ้วเข้มสยดขยิวขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นคนไม่รู้จักรับเดินตามมาด้านหลัง
สุด ศัตรูพ่ายหันไปสบตากับบ๊อมปรอบ

“อ้อ! ลืมแนะนำ...นี่ชื่อพระเอกน้ำ อยู่คณะเพื่อนบ้าน เคยเอากาแฟ
ที่ลืมไว้ที่เซเว่นไปให้”

เดี๋ยวนะ! ธุระอะไรของมึงซะ! ไขมันที่ต้องเอากาแฟไปให้คนอื่นนะ?!

บ๊อมปรอบศัตรูพ่ายรู้สึกอยากกุมขมับแล้วแตกพาราเซตามอลทั้งแผง

“ส่วนสองคนนี่เพื่อนเราเอง ชื่อบ๊อมปรอบกับศัตรูพ่าย”

ชายหนุ่มปีสามคณะวิทยาศาสตร์ใช้สายตามองคนที่มาจากคณะ
เพื่อนบ้านตั้งแต่หัวจรดเท้า เขาสองคนว่าสูงแล้วแต่ยังต้องยอมรับว่าเตี้ย
กว่าอยู่เล็กน้อย แต่ที่ต้องกลอกตาเบ้หน้าคือ...ชื่อ! เมื่อกี้ไขมันมันแนะนำ
ว่าอะไรนะ?!

“พระเอก?” ศัตรูพ่ายเหล่ตามอง ทำปากคว่ำเล็กน้อย บอกว่าเป็นตัว
ร้ายเขายังจะเชื่อมากกว่า

“อ่าฮะ ชื่อพระเอก ยินดีที่ได้รู้จักนะ บ๊อมปรอบศัตรูพ่าย” ร่างสูงใหญ่
ยิ้มแฉะมุ่มปาก ซึ่งทำให้คนพัวคือกระดูก เพราะเหมือนอีกฝ่ายกำลังล้อชื่อ
พวกเขาสองคน แบบไม่ต้องสงสัยว่าแหมงโคตรทวนคืน!

มันบอกว่าอะไรนะ...ยินดีที่ได้รู้จัก? ศัตรูพ่ายคิดว่าเขาไม่ยินดีที่ได้
รู้จักมันสักนิดเดียว!

ศัตรูพ่ายยอมรับตรงๆ เลยว่าเขาไม่ถูกชะตากับรุ่นน้องคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์สักเท่าไร แต่เหมือนว่ามันจะชอบเอาตัวเองเข้ามาหาเพื่อน
เขาอยู่ตลอดเวลาแน่นอนว่าบ๊อมปรอบและเขาไม่ค่อยพอใจ รู้สึกเหมือนตัว
เองเป็นผู้ปกครองของเด็กที่ต้องคอยสอดส่องดูแลและคัดกรองเพื่อนของ
ลูกชายเป็นประจำ

ความจริงไม่ได้อยากจะทำก็เจ้าการอะไรกับไขมันมากมายนัก แต่

ด้วยความที่มันเป็นคนนิสัยซื่อๆ ไม่ค่อยทันคน ทำให้พวกบ้อมปราบและ ศัตรูพ่ายอดเป็นห่วงไม่ได้ อย่างน้อยตอนที่พวกเขาสองคนสามารถดูแลมัน ได้ก็อยากจะทำให้เต็มที่

แต่เหมือนนมจืดจะไม่ได้รู้ตัวเลยสักนิดว่าอาจจะกำลังเจอใจโรค ล่อลวงอยู่ ชอบเอาตัวเองเข้าไปยุ่งกับอีกฝ่ายตลอดเวลา ศัตรูพ่ายได้แต่ถอน หายใจเฮือกใหญ่เวลาคุยเรื่องนี้กับบ้อมปราบ ตราบใดที่ไอ้โจรนั้นมันยังเกาะ เกาะเพื่อนเขาไม่เลิก ศัตรูพ่ายก็สาบานว่าเขาจะทำหน้าที่ผู้ปกครองของเพื่อน ตัวเล็กอย่างสุดความสามารถต่อไป

วันเรียนช่วงบ่ายเกือบเย็นแล้ว อาจารย์ก็ปล่อยให้ นักศึกษากลับบ้านได้ นัยน์ตาเลี้ยวสวยเห็นเพื่อนสนิทตัวเล็กที่กำลังลูกลูกลนเก็บของใส่ กระเป๋า ปกติไอ้คนนี้เป็นคนกลับบ้านเร็วแต่ไม่เคยเห็นจะรีบขนาดนี้มาก่อน

“มีังจะไปไหนไอ้คน” ร่างสูงของบ้อมปราบคว้าคอเสื้อเพื่อนตัวเล็ก เอาไว้ได้ก่อน

มันหันกลับมายิ้มแหยๆ ให้พวกเขาทั้งสองคน แถมพอพุดเสียงเข้ม ขึ้นไปอีกมันก็ทำตาหลุกหลิกมีพิรุณ นมจืดส่งยิ้มแห้งๆ มาให้เพื่อน ซึ่งแค่นี้ก็ รู้แล้วว่ามันกำลังปิดบังอะไรอยู่

“ฮือ...กลับบ้านไง”

ร่างสูงไปเร่งคิวกระดูก ก่อนจะเดินอย่างสามขุมเข้าไปใกล้ “หลอกเด็ก สามขวบเออะไอ้คน!”

ศัตรูพ่ายเห็นเพื่อนทำหน้าหงอย ก่อนจะค่อยๆ บอกความจริงที่ทำให้ คนทั้งรัฐสีกปวดไมเกรนจี๊ดขึ้นมาทันที ไอ้คนมจืดมันนะเอาศิย์การ์ดคอนโดฯ ไปคืนไอ้พระเอกนั่น เพราะวันก่อนมันเลือกทำตัวเป็นคนดีไปส่งเขาถึงห้อง มาแล้ว วันนี้ก็เลยต้องเอาศิย์การ์ดไปคืนเขา

ถามจริง...มันใช่เรื่องใหม่?

“เขาไปฝากเพื่อนที่คณะมันไว้สิ” นี่เป็นทางออกที่ดีที่สุด เรื่องอะไรต้อง ถ่อไปถึงวังของมัน

นมจืดตาโตส่ายหน้า “พระเอกบอกให้เขาไปให้ที่คอนโดฯ อะ”

“ไม่ให้ไป”

“ฮือ ทำไมอ่า เราไม่หลงทางหรอคะ” นมจีตบบอกตัวเองปุๆ “เราไม่หลงทางแน่นอน”

ว๊ยยยยย มันใช่เรื่องนั้นที่ไหนละ อยากกรอกยาฆ่าหญ้าให้แม่งตายไปซะจริง ไม่ได้เข้าใจอะไรเลยไอนมเอ๊ย!

“คือยังงี้จะไป?”

ใครว่าไอนมมันเชื่อฟัง แม่ง! โคตรคิดผิด! มันเหมือนจะเชื่อฟังแต่ก็เหมือนไม่ คล้ายๆ กับเวลาที่มันไม่ได้กวตืน แต่บางครั้งมันพูดที่ ตีนคนฟังก็กระตุกๆ ได้เหมือนกันนั่นแหละ...อารมณ์เดียวกัน

“ก็เอาของเขามา เราต้องเอาไปคืน”

ศัตรูพ่ายหันไปถอนหายใจกับบ้อมปราบ “เออจะไปก็ไป”

ที่แน่ๆ มันจะไม่ได้ไปคนเดียว เพราะว่า “แต่พวกกูจะไปด้วย”

หลังหนุ่มคนวิชาศตวรรษปีสามทั้งสามคนโบกแท็กซี่ได้เรียบบร้อยเพื่อนทั้งสองก็จับนมจีตบไปนั่งด้านหลังกับศัตรูพ่าย โดยให้บ้อมปราบเสียสละไปนั่งด้านหน้าแทน เพราะถ้านั่งสามคนข้างหลังจะเบียดไปหน่อย

พอรถแท็กซี่มาถึงที่หมาย บ้อมปราบจ่ายเงินเสร็จ ทั้งสามคนก็มาหยุดยืนหน้าปากทางเข้าคอนโดฯ คนที่ไม่เคยมาทั้งสองคนยืนแหยงหน้ามองตึกคอนโดฯ หูสูงเสียดฟ้าแล้วอ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

แม่ง...ไอนมมันพามาผิดที่เปลววะ

“ไอนม มันใจนะว่าพามาถูกที่” บางทีไอนมมันอาจจะบอกว่าจะไปสะพานพุทธ แต่บอกผิดเลยมาโผล่ที่นี่แทน

นมจีตบเดินแว่นขึ้น เซ็ดเหงื่อที่ขมับ “อือๆ ไซสิ ไม่ผิดแน่นอน”

ระหว่างที่ทั้งสามคนกำลังรออยู่ด้านล่าง พวกเขาก็ได้ยินเสียงผู้ชายทุ้มต่ำพร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่เดินโฉบผ่านหน้าพวกเขาไป ไอนมจีตบมุดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปสะกิดผู้ชายคนนั้นจากด้านหลัง

คนถูกสะกิดหันกลับมามอง เจ้าตัวลดโทรศัพท์ลงมาถือไว้ คิ้วเข้มที่พาดเหนือดวงตาขมวดมุ่นเล็กน้อยเมื่อเห็นคนเรียก แต่ที่ทำให้ชายหนุ่มทั้ง

สามต้องอ้าปากค้างก็คือ...ใบหน้าของมัน!

“พระเอกไปทำอะไรมา?”

คนถูกเรียกว่าพระเอกยิ่งขมวดคิ้วเข้าไปใหญ่ นัยน์ตาเรียวกมมอง คนตัวเตี้ยเท่าหัวนมของเขา ถัดไปไม่กี่ไกลก็เห็นร่างสูงไล่เลี่ยกับเข่อีกสอง คนรีบแจ้นมายืนข้างๆ กับคนที่สะกิดเขาราวกับเป็นบอดีการ์ด แถมยังจ้อง เขาตาขวาง

เอาตามจริงบ้อมปราบกับศัตรูพ่ายก็ขมวดคิ้วมองอีกฝ่าย มองเสียขึ้น ตั้งแต่หัวไล่ต่ำลงมาจรดปลายเท้า แล้วก็ทำซ้ำแบบเดิมสองสามรอบ คนถูกจ้องเลยยืนกระดิกเท้าอีกๆ

อยากมองก็มองไป เข้าใจ...คนมันหล่ออะนะ

ร่างสูงใหญ่มองคนตัวเล็กเท่าหน้าอกตัวเองแล้วมองเลยไปอีกสอง คนข้างๆ ที่สะกุดตาเขาคือร่างสูงโปร่งแต่เตี้ยกว่าเขาอยู่นิดหน่อย นัยน์ตาเฉียวสวยที่ตริ่งเขาไว้ตั้งแต่ครั้งแรกที่มอง

จะบอกว่า...ค่อนข้างถูกใจก็เป็นได้

ศัตรูพ่ายขยับตัวอย่างอึดอัดเมื่อเห็นสายตาคมกริบจ้องมองเขา อย่างไม่ลดละ นัยน์ตาสวยจ้องมองใบหน้าเกลี้ยงเกลาของอีกฝ่ายจนเห็น สันกรามแกร่งชัดเจน จมูกโด่งตั้งสวยดูโดดเด่น ริมฝีปากได้รูปเหมือนกำลัง ยิ้มมุมปาก แต่มันเป็นยิ้มที่ศัตรูพ่ายไม่ชอบใจเอาเสียเลย มันก็เหมือนจะใช้ ใ้พระเอกที่เพื่อนเขามาตามหาอยู่หรือก แต่ความมั่งู่สึกจากภายในมันบอก เขาว่า...ไม่ใช่คนนี่!

ไม่ใช่เพราะว่าใบหน้าขาวใสแตกต่างใบหน้าโจรโหดยามปกติ หรือ ว่าเสื้อผ้าเนี้ยบกริบเจ้าตัวใสอยู่แต่เป็นกลิ่นอายที่บอกเขาว่าคนนี่...แตกต่าง

“พระเอก...ไปฉัดคู่กั้มาหรือ?” นมจี๊ดเอ่ยถามด้วยนึกไปถึงโฆษณา ครีမ်ตัวขาวเรืองแสงเป็นหลอดไฟตามในที่วิ ที่บอกว่าทาสามวันขาวขึ้น แน่นนอน แต่ไม่รับรองความปลอดภัย ไม่ก็พวกโฆษณาตามคลินิกเสริมความงามที่มีฟรีเซ็นเตอร์ขาวจ้ะ เขาไม่รู้ว่่าที่ตัวเองพูดมันไม่ถูก...จนเพื่อนถึงกับ สำลั้กน้ำลาย

“คู่เก่า?” ไม่ใช่แค่เพื่อนสนิทสองคนที่ทำหน้าที่ทำหน้าคน คิวเข้มหนาของคนตรงหน้าก็ขมวดมุ่น เพราะสงสัยและงุนงงกับคำกล่าวของร่างเล็ก

“อืมๆ” คนตัวเล็กพยักหน้าอืมๆ “ก็ที่ทำให้ตัวขาวโงง”

นัยน์ตาคมมองคนตัวเล็กตรงหน้านิ่งๆ แล้วเอ่ยในสิ่งที่เขาคิดว่าตัวเองน่าจะเข้าใจถูก “หมายถึง...ฉีดกฐ์ดำใช่ไหม?”

คนพึ่งตาโต ยิ้มเขินๆ “อ้าว...ไม่ใช่คู่เก่าหรือ แหะๆ” ว่าพลางหัวเราะแห้งๆ เกาแก้มนิ่มๆ ของตัวเองแก้แค้นไปด้วย

แม้ว่าร่างสูงจะไม่ได้ยิ้มอะไรออกมาอีก แต่นัยน์ตาดูแวววาวจนผู้ปกครองทั้งสองคนมองอย่างไม่ไว้วางใจ ไม่ว่าจะโอ้อ้อหรือหาร้อยนี้ก็จะโกนหนวดหรืออาบน้ำอย่างไรก็ตาม แต่สันดานคือคนเดิมแน่นอน ซึ่งมันทำให้พวกเขา...ไม่ไว้วางใจ

“นม เอาของคืนเขาไป” บ้อมปราบสะกดเพื่อน “จะได้รีบกลับ”

มือชาวรีบควักบัตรติดๆ ของคอนโดฯ หุ่ยยื่นคืนให้เจ้าของห้อง “เราเอามาคืนแล้วน้ำ”

ร่างสูงใหญ่มองบัตรในมือขาว ก่อนจะมองเลยไปด้านหลังคนตัวเล็ก ที่มีร่างสูงไล่เลี่ยกับเขากำลังทำท่าแยกเขี้ยวแง่งๆ ใส่เขาตลอดเวลา

เหมือนพ่อแม่มาสงลูกที่อยู่อนุบาลสองห้อง همینน้อยมาก ที!

“เอามาให้ทำไม?” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยยานคาง

“ก็พระเอกให้เราเอามาให้ที่คอนโดฯ นี้นา” เมื่อสายๆ ยังเพ็งไลน์คุยกับนมจืดอยู่เลย ทำไมพระเอกจำไม่ได้แล้วละ

ร่างสูงพยักหน้า เจ้าตัวพึมพำเสียงในลำคอเหมือนเป็นการตอบรับ “อ้อ...” อย่างนั้นเอง

“รีบๆ เขาไปพวกกูจะได้กลับ” ศัตรูพ่ายก้าวมายืนประจันหน้ากับร่างสูง นัยน์ตาสวยเฉียวมองอีกฝ่ายแล้วต้องเขินเขี้ยว ขนาดเขาว่าตัวเองสูงแล้วนะ แต่ใช้คนตรงหน้ามันยังสูงกว่านิดหน่อย

ร่างสูงใหญ่มองผู้ปกครองคนที่สองที่มายืนแยกเขี้ยวใส่ตรงหน้าแล้วลอบขำในใจ แม่งดูยังงี้ก็ตลกโคตรๆ

ริมฝีปากได้รูปยิ้มแฉะๆ ก่อนจะก้มลงมาจนหน้าเกือบจะติดกับศัตรูปาย คนเตี้ยกว่าเล็กน้อยถึงกับผงะถอยหลัง มองใบหน้าน้ำยวนกวนประสาธะนั้นแล้วของแทบขึ้น

“เหี้ย! สยของพองขน! เมื่อกี้จู่โจมเข้ากับมันเกือบจะชนกันเลยนะเว้ย กลับไปต้องเอาแอลกอฮอล์เช็ด เชื้อโรคทั้งนั้น!”

“ไอ้นม เอขาของคืนมันไป” ศัตรูพายหันมองหาเพื่อน พลังหนีบบัตรจากเพื่อนมายื่นให้แทน “เอาไป!”

แต่อีกฝ่ายกลับไม่รับแถมลอยหน้าลอยตาใส่ “มาคืนอะไรให้ผม ไปคืนเจ้าของนู่น”

“อี! มาผงมาผมอะไรวะ ชนลูกจนช็อกลากขึ้นหัว แล้วพูดอะไรของมันวะ... แล้วมันไม่ใช่เจ้าของห้องหรือยังไงวะ

“ไอ้อรอง!” เสียงทุ้มเข้มดังชัดขึ้นมาทำให้สายตาทุกคู่หันไปมอง

“เฮ้ยยยยย” บ๊อมปราบตาเหลือก

“เหี้ยยยยย” ศัตรูพายแทบพ่นน้ำลาย

“เฮ้ยยยยย” นมจืดตัวโน้ยๆ ทำตาโตกว่าตอนแรกเสียอีก

เกิดเดดแอร์ขึ้นมาในขณะที่ร่างสูงใหญ่ทั้งสองคนมายืนอยู่ข้างๆ กัน ต่างกันตรงที่คนหนึ่งมีหนวดเขียวครีมนกปิดอยู่ครึ่งหน้า พร้อมกับทรงผมยาวระตันคอดูไม่เป็นทรงเท่าไร เจ้าตัวอยู่ในชุดเสื้อยืดทีมบอลสีแดงแฉะและกางเกงบอลสีน้ำเงิน ดูแล้วไม่ค่อยเข้ากันยังไงก็ไม่ว่า

ส่วนอีกคนนั้นมีใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลาไม่มีไรขนสักนิด ผมก็ตัดสั้นกริบรับกับใบหน้าคมสัน รวมถึงมีผิวที่ขาวกว่าอีกคนด้วย เจ้าตัวแต่งชุดเรียบร้อยกว่าอีกคนมาก

อย่าว่าแต่ผมจืดจะเจ็บเลย บ๊อมปราบกับศัตรูพายก็ล่ำล็กเสลดรอบที่ร้อยแล้วมั้ง

ร่างสูงเจ้าของความเซอร์ทั้งหลายเป็นคนเอื่อยช้านมาก่อน “นี่น้องชายกู”

“น้องชาย!!!” โอเอ้มีจี้! น้องชายได้พระมันหรือ?

“เออ...ชื่อพระรอง”

“พระรอง?” นมจืดทำหน้าไม่ถูก แต่รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายเหมาะกับชื่อพระเอกมากกว่า “พระเอกน่าจะสลับชื่อกับน้องชายนะ” นมจืดพูดไปตามความรู้สึก

พระรองยิ้มมุมปากให้คนตัวเล็ก แต่เหมือนว่าจะไปกระตุกต่อมหัวร้อนๆ บนหัวของพี่ชายให้เริ่มทำงานอีกแล้ว

“เออ...มีงมมาก็ดี เอาบัตรมีงไป” ศัตรูพ่ายไม่สนใจแล้วว่ามันจะมีพระเอกหนึ่งคนหรือพระรองอีกกี่คน เพราะเม่งพวกมันทั้งสองคนเหมือนผีเปรตทั้งคู่ เปรตที่หน้าตาโคตรเหมือนกัน นี่ขนาดไม่ใช่ฝาแฝดยังเหมือนกันขนาดนี้ สันดานคงไม่ต่างกัน วัดจากความผีเปรตของพวกมันแล้วน่าจะพอๆ กัน

พระเอกเลิกคิดมองรุ่นพี่ปีสามแห่งคณะวิทยาศาสตร์ รับบัตรมาถือไว้แล้วชักไหล่

“เออ...น้องชายพระเอกหรือ?” สายตากกลมโตหลังแว่นมองไปหน้าเกลี้ยงเกลาที่เหมือนพระเอกราวกับแฝดแล้วก็ทิ้ง

“อืม...” พระรองตอบเสียงเอื่อย

“เรานึกว่าพระเอกไปฉีดยาคู๊ก้า...เออ...กลูต้ามาซะอีก” นมจืดพูดอย่างเขินๆ เมื่อก็บ่นลอยไก่อ้วบ้อแล้วเลย

คนที่ถูกคิดจะไปฉีดยากลูต้ามาหันขวับมามอง เห็นหน้าขาววอกแล้วอยากจะทำเปิดกะโหลกชะโงกดูว่ามีอะไรอยู่บ้าง

“เพื่อนมีงตลกนะ” พระรองว่าพลางซ้ำออกมาเบาๆ ประโยคเหมือนพูดกับนมจืด แต่สายตากลับจ้องเลยไปที่อีกคนมากกว่า จนเจ้าตัวรู้สึกได้หันมาแยกเขี้ยวแหย่ๆ ไล่

“มองอะไร...ไอ้ตัวประกอบ” ศัตรูพ่ายถึงตาจ้องกลับ

นิ้วชี้ขึ้น เดาะลิ้นเบาๆ อย่างอารมณ์ดี **“ชื่อพระรองครับคุณ...”** เว้นช่องว่างไว้ให้อีกฝ่ายใส่ชื่อตัวเองลงไปตามบทเหมือนในละครทั่วไป แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่คล้อยตามละครเท่าไรเลย

“ไม่อยากจะรู้จักชื่อมึงเว้ย ไม่ต้องมาแก้งถามชื่อกูด้วย” คนอย่างศัตรูพ่ายไม่ดูละครน้ำเน่า และไม่อยากจะรู้จักไอ้เด็กเปรตตรงหน้าด้วย

เรียกพระรองยังหูลู่ไป เป็นตัวประกอบก็หูลู่แล้วสำหรับมึงอะ พี่ชายก็เหมือนกัน เป็นพระเอกตรงไหน แม่งใจผู้ร้ายชัดๆ สงสารพ่อแม่จริงๆ ตอนเด็กๆ คงเป็นพระเอกกับพระรองได้หรอก แต่โตมาเสือกเป็นโจรกับตัวประกอบ อนาคตแท้

“เมื่อไหร่เพื่อนมึงเหวอ?” คนเป็นน้องชายถามขึ้น พวกเขาสองคนเกิดห่างกันแค่คนละปีเลยเหมือนเป็นเพื่อนกันมากกว่าพี่น้องเพราะนั่นพระรองเลยไม่เรียกพี่ชายว่าพี่และพระเอกก็ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายเด็กกว่าหรืออะไร ก็เหมือนเพื่อนที่เกิดคนละปีก็เท่านั้นเอง

“เปล่า” ร่างสูงใหญ่พนมออกจุมูก “มินเนียนแตกแพ็บกับองครักษ์พิทักษ์มินเนียนก็เท่านั้น”

พระรองแสร้งยิ้มเล็กน้อย “พวกแม่งตลกดี...” โดยเฉพาะหนึ่งในองครักษ์พิทักษ์มินเนียนไรของมันนี่แหละ ชื่อตำแหน่งดูสะเหลือลั้ดๆ แต่ก็เหมาะกับหน้าต๊ะนะ

...ท่าทางจะดูเป็นหมาเลย...เห็นแยกเขี้ยวแ่งเหมือนกำลังคันฟันเพราะฟันเพิ่งขึ้นเลย

นัยน์ตาคมกริบของพระรองกวาดตามองรอบๆ ห้องของพี่ชายที่ยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง สมัยที่เขากำลังสอบเข้ามหาวิทยาลัย พระรองเข้ามาพักกับพี่ชายในกรุงเทพฯ คอนโดนี้พอกับแม่ซื้อให้เมื่อตอนที่พระเอกสอบติดเข้าปีหนึ่งเหมือนกัน

สุดท้ายพระรองก็สอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดัง แม้จะคนละที่กับพี่ชายก็ตาม เจ้าตัวจึงย้ายไปเช่าหอใกล้ๆ มหาวิทยาลัยแทนเพราะว่าตัวมหาวิทยาลัยอยู่เกือบๆ ขานเมืองกรุงเทพฯ ปล่อยห้องคอนโด เขาไว้ให้พี่ชายครอบครองคนเดียว

“มึงจะค้างไหม?” เจ้าของห้องหันไปถามน้องชาย

“เออ...ค่าง” พระรองพยักหน้ารับ ขณะทองตัวลงนั่งบนโซฟา เขาก็
เขี่ยกางเกงบ็อกเซอร์ของพี่ชายที่กองอยู่บนพื้นไปไว้อีกทาง
คนท่าอะไรวะ! มาถอดเสื้อผ้าตรงโซฟาห้องนั่งเล่น นี่พี่กูเหรอะวะ?
เอือ...

เช้าวันถัดมาพระรองยังคงนอนเอกเขนกอยู่บนโซฟากลางห้อง
พระรองก็นิสัยเหมือนเกือบปีที่พี่ชายมาบางส่วน ย้ำว่าแค่บางส่วนเท่านั้น!
พระเอกไม่ชอบใส่เสื้อนอนฉันใด พระรองก็ไม่ชอบใส่ฉันนั้น

ร่างสูงใหญ่ของพระรองอยู่ในชุดกางเกงบ็อกเซอร์ของพี่ชายตัวเอง
ด้านบนเปลือยเปล่าไร้ไร้วุ่นแฉ่งๆ ขณะที่พระเอกกำลังสวมเสื้อเชิ้ตนักศึกษา
สีม่อๆ ของตัวเอง จนน้องชายต้องขมวดคิ้ว

“เสื้อมึงทำไมเหลืองจ้ะ” เห็นแล้วขัดหูขัดตา นี่คงเป็นสิ่งที่คนอย่าง
พระรองไม่ยอมแน่นอนจนถึงอยู่ในบ้านเขาจะนิสัยคล้ายๆ พี่ชาย แต่ว่าอย่าง
หนึ่งที่ไม่เหมือนก็คือ...เสื้อนักศึกษาต้องขาวเสมอ!

“เฮ้ย มึงเป็นน้องไม่ใช่แม่จะเว้ยยยยย”

“อุบาทว์ส์ด” พระรองส่ายหน้ามองร่างสูงใหญ่ของพี่ชายคนโตที่เดิน
ขยี้หัวยุ่งๆ ให้เข้ากัน แต่ดูแล้วยังไงก็ไม่ช่วยให้มันดูเรียบร้อยขึ้นมาสักนิด
นี่มันมั่นใจใช่ไหมว่ามันเป็นนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ ไม่ใช่
คนจรจัดตามได้สะพานลอย?

คนที่นอนอยู่บนโซฟามองร่างสูงใหญ่ที่ยืนค้ำหัวเขาอยู่ พระรองเป็น
นักศึกษาปีหนึ่งของคณะนิติศาสตร์ เป้าหมายของการเรียนนิติศาสตร์คือ
สอบเป็นเนติบัณฑิตและบรรจุเป็นข้าราชการศาลยุติธรรม การจะทำงาน
ในศาลต้องเริ่มจากการทำให้ตัวเองดูภูมิฐานและน่าเชื่อถือเสียก่อน แต่ใช้
พระเอกมันคงไม่เข้าใจความภูมิฐานของเขา พอๆ กับที่เขาไม่เข้าใจความ
ซกมกของมัน

“มึงเอาคีย์การ์ดสำรองมาดิวะ” พระรองผงกหัวมามองพระเอกที่
กำลังจะเตรียมตัวออกจากบ้าน

ตั้งแต่เขามีหอบของตัวเองก็เลยไม่ค่อยได้มาแถวนี้เท่าไรอีก เพราะ
ว่ามันไกลจากมหาวิทยาลัยเขา จึงเอาคีย์การ์ดคืนเจ้าของห้องมันไปก่อน

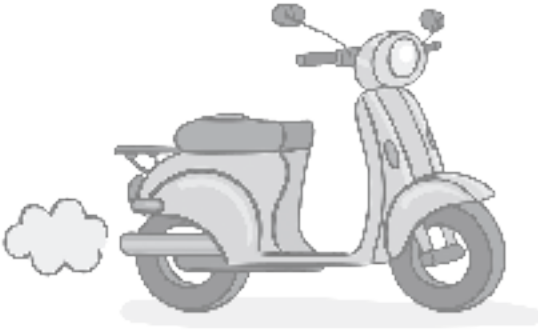
“มึงจะเอาไปทำไม?”

พระเอกถามกลับขณะที่กำลังใส่ถุงเท้าที่ม้วนๆ เป็นขดๆ เพราะว่าเพิ่ง
จะถอดทิ้งแล้วยัดๆ เอาไว้ในรองเท้าผ้าใบสีมอๆ พอๆ กับเสื้อเจ้าของเมื่อก่อน
เอง กลิ่นยังหอมดีอยู่ แต่อาจจะมึ้กกลิ่นตุๆ บ้างตามสภาพอากาศและความ
อับชื้นจากฝนที่ตกผิดฤดูของประเทศไทย

“ก็เก็บไว้ไง” แล้วพี่มึงจะขมวดคิ้วทำไมนะนั่น

พระเอกเงยไปสักครู่หนึ่งก่อนจะทิ้งประโยคสุดท้ายเอาไว้ให้น้อง
ชาย

“คีย์การ์ดสำรอง...กูเก็บไว้ให้คนอื่นแล้ววะ” คนพูดยกไหล่มองหน้า
น้องชายตัวเอง แล้วก็เดินออกจากห้องไปหน้าตาเฉย

พ่ายรักครั้งที่สอง

ครี๊ด...

โทรศัพท์ที่สีดาบนเตียงทำให้ศัตรูพ่ายที่กำลังเคลิ้มหลับกวาดมือสะปะสะปะคว่ำมากตูด เห็นการแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันสีเขียวขึ้นอยู่บนหน้าจอ

BenTen :: ไอ้พ่าย

คิ้วคู่สวยขมวดมุ่นก่อนจะไถหน้าจอจิ้มที่แบนพิมพ์ตอบกลับไป

Satru Phai :: ?

รอไม่นานก็ขึ้นว่าอีกฝ่ายได้อ่านแล้ว ข้อความใหม่ก็เด้งขึ้นมาทันที

BenTen :: คืนวันศุกร์นี้ ออย่าลืม

เจ้าของแชตที่ทักเขามาก็คือ...ไอ้เท็น เพื่อนสนิทสมัยมัธยมปลาย หลังจากจบจากมอหกเพื่อนในห้องส่วนใหญ่เลือกคณะที่แตกต่างกันไป กลุ่มของเขาเกือบทั้งกลุ่มพร้อมใจกันสอบเข้าที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน เพียงแค่คนละคณะเท่านั้น ยกเว้นเขาที่เลือกมหาวิทยาลัยนี้ กับเพื่อนอีกสองคนที่ตัดสินใจเลือกไปมหาวิทยาลัยชื่อดังที่เชียงใหม่แทน

เมื่ออาทิตย์ก่อนพวกมันนัดแนะกันว่าอยากจะหาร้านนั่งชิลๆ กันสักที่ กินเหล้าเค้าน้ำปลาดีกว่าไป เลยได้ข้อสรุปว่าพวกมันจะนัดเจอกันที่ร้านแถวๆ มหาวิทยาลัยของพวกมัน เพราะถ้าจะให้พวกมันเฮไลมาที่นี้ก็คงไม่

ไหว ไหนๆ เขาก็ตัวคนเดียว ไปหาพวกมันจะสะดวกกว่า

Sattru Phai :: เอล ไม่ลืม

หลังจากตอบเพื่อนไปอีกสองสามประโยค มือเรียวก็โยนเครื่องมือ
สื่อสารเอาไว้ข้างตัวก่อนจะหลับตาอีกครั้ง

เย็นวันศุกร์มาถึงอย่างรวดเร็ว หลังจากเลิกเรียนศตวรรษก็รื้อจนได้อ
นมจืดมันกลับบ้านไปเรียบบร้อย ชายหนุ่มสองคนถึงได้ขี่มอเตอร์ไซด์กลับ
มาหอ ศตวรรษพายกับบ้อมปราบอยู่หอพักในละแวกเดียวกัน เป็นหอนอก
มหาวิทยาลัยราคาไม่สูงมากและมีร้านรวงเปิดมากมาย

ศตวรรษเป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิดแต่ที่ต้องออกมาอยู่หอพักก็
เพราะบ้านเขาอยู่ไกลจากที่เรียน ทำให้ตัดสินใจมาพักใกล้ๆ มหาวิทยาลัย
เพื่อความสะดวกสบาย

“เย็นนี้มึงไปหาพวกไอ้เท็นไซ้ไหม?”

“เอล มึงมันใจว่าไม่ไปกับกู?”

ศตวรรษถามย้ำ ไอ้ปราบกับพวกไอ้เท็นมันก็รู้จักกัน เพราะว่าเล่น
เกมด้วยกันบ่อย บางครั้งพวกไอ้เท็นก็เข้าร่วมปาร์ตี้กับพวกเขาสองคนเพื่อ
ทำภารกิจในเกม

“ไม่อะ กูอยากนอน”

“แล้วแต่มึง...” ร่างสูงโปร่งยักษ์ใหญ่ ไม่เข้าซี่อะไรมันต่ออีก

ศตวรรษจัดการอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเมื่อขึ้นมานอนห้อง ไทโรศัพท์
เล่นฆ่าเวลา เขากะว่าจะออกสักสองทุ่มกว่าๆ ตั้งใจจะนั่งรถตู้ไป เพราะขา
กลับเขาไม่อยากจะขี่มอเตอร์ไซด์ เดี่ยวจะโดนเรียกเป่าเอาได้ ศตวรรษยังไม่
อยากเข้าไปนั่งตบยุงในคุกทั้งคืน

แต่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยคือวันศุกร์เม่งรถติดเหี้ยๆ ไปทางไหนก็ติด
หมด ขนารถไฟฟ้ายังเสียแล้วนับประสาอะไรกับการเดินทางรูปแบบอื่น รถ
ตู้ติดแหงกมาเป็นชาติละ ขยับได้ที่ละเซนติเมตรเองมั้ง จนไอ้เท็นมันไลน์มา
ตาม เพราะเกือบสามทุ่มครึ่งแล้วเขายังไม่ถึงร้านเลย

เกือบสี่ทุ่มเขาถึงได้มาร้านที่พวกมันนัดจนได้ เวียนหัวฉิบหาย เมารถ

ด้วย ใบหน้าชาวดูยับย่น หัวคิ้วขมวดมุ่น พยายามเดินเข้ามาในร้าน นัยน์ตา
เฉียวสวยสอดส่องมองหาโต๊ะที่เพื่อนจองไว้ เห็นโต๊ะตัวยาวด้านในสุดของ
ร้านเลยเดินเข้าไป

“กว่าจะมานะไอ้हां” คนพูดเขยิบตุตให้คนมาใหม่ได้นั่งด้วย

ศัตรุพ่ายมองหน้าเพื่อนสนิทอย่างเห็นแล้วแยกเขี้ยว

“รถติดตั้งแต่ยังไม่ทันออกมาจากหน้ามอгу ไอ้สัดนี้” แล้วคนฝั่งตรง
ข้ามก็เลื่อนเก้าอี้มาให้เป็นโซดาเปล่าเย็นๆ “ทำตัวให้เป็นประโยชน์เหมือนไอ้
แบงค์บ้าง” เพื่อนแบงค์เป็นหนุ่มหน้าดีเรียนอยู่สัตวแพทย์กับไอ้เทิน

“แล้วไอ้นายล่ะ” ตอนนี้เพื่อนอยู่ครบเกือบทั้งกลุ่มทั้งไอ้เทิน ไอ้แบงค์
ไอ้ธาม ไอ้ปลื้ม ไอ้ตุลย์ ขาดคนสุดท้ายคือไอ้ทนายหรือไอ้นาย เพื่อนผู้ผ่า
เหล่าผ่ากอไปเรียนคณะสายศิลป์คนเดียวของกลุ่มเพราะที่บ้านมันพ่อเป็น
ทนายความและแม่มันก็จบทางกฎหมายมา มันเลยไปเรียนคณะนิติศาสตร์
ตามพ่อแม่มันแทน พวกเขายังแอบงว่าแล้วมันมาเรียนสายวิทย์-คณิตทำไม
ให้เหนื่อย ลูไปเรียนสายศิลป์เลยดีกว่า แต่มันเลือกบอกว่า...

‘ไม่รู้สิ ตอนเลือกสายก็ดีกว่า ตามพวกมึงอะ’

เออดีว้ย ไอ้हां

แต่เห็นแบบนี้มันเรียนวิทย์เก่งกว่าคนทั้งกลุ่มอีกมั้ง มีแค่เขาที่พอจะ
สู้มันได้ นอกนั้นต้องให้มันตีวทุกเทอม

“มันกำลังมา พอดิมันมีธุระกับสายรหัส” ไอ้ธามตอบ “มันบอกว่ามัน
จะเอาหลานรหัสมันมาด้วยวะ”

พวกเขายกไหล่เป็นเชิงยังงี้ก็ได้ ไม่เรื่องมาก ผู้ชายจะอะไรมากมาย
เหล่าเข้าปากก็เป็นเพื่อนกันหมดแล้ว

“นั่นไง...แม่งตายยากสัด” ศัตรุพ่ายหันไปมองตามเสียงคนพูด เห็น
คนที่พวกเขาเพิ่งจะพูดถึงมันเดินมาพอดี

“โทษทีพวกมึง” ไอ้ทนายเดินมาถึงก็ขอโทษขอโพยเพื่อนก่อน

“แล้วหลานรหัสมึงล่ะ?” พวกเขาไม่เห็นใครเดินมากับมันเลยสักคน
เดียว

“อ้อ...น้องมันไปจอดรถนะ”

ศัตรูปายส่งแก้วให้เพื่อนเพื่อเติมเหล้าและโชดา หลังจากที่เขาซัดโชดาเปล่าๆ หมดไป มือเรียวจิ้มได้กรอกทอดเข้าปากเป็นการรอกท้องไปในตัวด้วย หูกี่ฟังเพลงเล่นสดภายในร้าน พอลองมองไปที่เวทีก็เห็นเป็นชายหนุ่มอายุไล่เลี่ยกับเขากำลังครองไมค์ ส่งสัยร้านนี้คงให้นักศึกษามาร้องเพลงหาเงินพิเศษละมัง

“หลานกุมมาแล้ว” หนุ่มนิตย กวักมือเรียกรุ่นน้อง

“โทษทีพี่ พอดีหาที่จอดยาก”

นัยน์ตาเฉียวคมหันไปมองทางต้นเสียง ตอนเขาเห็นคนพูดเขายังคงรู้สึกเฉยๆ แต่พอเงยไปมองหน้าอีกฝ่าย กลับทำให้ศัตรูปายออกจากจะพ่นเหล้าออกมาทันที

แม่ง! หน้าตาแบบนี้ดูเจอบ่อยครั้งเดียวก็เกินพอ ไม่ควรจะมีครั้งที่สองแบบนี้เลยสักนิด

นัยน์ตาคมกริบมองใบหน้าขาวที่กำลังถลึงตามองเขา ดูท่าแล้วอีกฝ่ายอยากจะทำตอเขาใจจะขาด ไม่รู้ว่ากำลังค้นพินหรืออย่างไร พระรองไม่ได้คาดคิดว่าจะได้เจออีกฝ่ายอีกครั้งหลังจากที่คอนโคข ของไอ้พระเอกเลยสักนิด วันนี้อยู่ดีที่รหัสชวนมาร้านนั่งชิล เขาก็ตามมาเพราะว่ายังไม่ได้อะไรอยู่แล้ว

ไม่คิดว่า...จะได้เจอเจ้าของนัยน์ตาเฉียวสวยแสนดังดูคุณนี่อีก

รอยยิ้มถูกจุดขึ้นมาที่มุมปากได้รูปแต่มันเหมือนเป็นการเพิ่มเชื้อไฟในดวงตาคู่สวยขึ้นมา ศัตรูปายรู้สึกไม่ชอบมากขึ้นไปอีกแล้ว หลายๆ คนคงมีความรู้สึกไม่ถูกชะตากับใครบางคน แม้จะเป็นครั้งแรกที่เจอ หรือบางทีคนนั้นก็ไม่ได้ทำอะไรให้เลยและคนที่ทำให้เขารู้สึกอย่างนั้นคือไอ้หมอนี่!

“บังเอิญจังนะ...” พระรองพึมพำยิ้มๆ สายตาคมยังคงจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่ลดละ ก่อนที่รุ่นพี่สายรหัสจะแนะนำพวกเขาสองคนให้ทั้งกลุ่มได้รู้จัก

“พวกมันมาๆ ไอ้รอง ไอ้เบส นี่เพื่อนๆ พี่เอง ไอ้เทิน ไอ้เบงศ์สองคน น้อยทันสมัยๆ ส่วนสามคนที่ใส่เสื้อช็อปอยู่วิเศษๆ ชื่อไอ้ธาม ไอ้ปล้ม ไอ้ตุลย์”

ได้มาตั้งแต่ಮ್ಮโต๊ะฝั่งนั้นจนมาจบที่ฝั่งนี้ “แล้วไอ้นี้ชื่อไอ้ฟ่ายเรียนอยู่อีกมอ”

...ฟ่าย...

เป็นครั้งแรกที่พระรองได้รู้จักชื่ออีกฝ่าย ชื่อที่ฟังดูเหมือนคำว่าแพ้มัน กลับไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอย่างนั้นแต่อย่างใด

“แล้วนี่หลานรหัสกุ้ทั้งสองคนชื่อไอ้รองกับไอ้เบส รู้จักกันไฉนวะ”
แนะนำเสรีจุ่นพี่ปีสามก็ขยับๆ ให้พื้นที่กับน้องใหม่ได้นั่งด้วย “ไอ้รองมัน หลานสายตรงกูเอง ส่วนไอ้เบสมันหลานนอกคอก” คนถูกบอกว่าเป็นหลาน นอกคอกโอดครวญเบาๆ

ศัตรูฟ่ายสะบัดหน้าไปมองด้านข้างอย่างหงุดหงิดเมื่อร่างสูงใหญ่ กำลังนั่งลงตรงฝั่งตรงข้ามเขาพอดี

“เจอกันอีกแล้ว...” เสียงทุ้มต่ำพูดขึ้นมา

ร่างสูงโบ่งเป็นปาก ไม่ได้อยากเจอสักหน่อย

“อ้าว...นี่รู้จักกันหรือ?”

ศัตรูฟ่ายส่ายหน้าขยับ เอ่ยปากจะปฏิเสธ “มะ...”

“ใช่!” แต่มีคนพูดแทรกขึ้นมา “รู้จักกัน...ใช่!ใหม่ครับคุณ...” แล้วก็หัน มายิ้มให้กับศัตรูฟ่าย

“เปล่า...ไม่รู้จัก”

“คุณเอาของไปให้ผมที่คอนโดฯ” เพื่อนทั้งหมดหูผึ่ง ไหนบอกไม่รู้จัก? แล้วอะไรคือการที่ไอ้ฟ่ายมันเอาของไปให้เขาถึงคอนโดฯ วะ นี่ไม่ได้ ไม่รู้จักกรรมดาแล้วมั้ง

ศัตรูฟ่ายถลึงตามองคนพูด แมงมันพูดพาล่ามอะไรของมันเนี่ย

“กูไม่ได้เอาไปให้มึง” มือขวากำหมัดแน่นไม่ให้มันผลอไปกระแทก หน้าอีกฝ่าย “กูไปเป็นเพื่อนเพื่อนกู”

“อ้อ...ครับ...” รอยยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก แตกต่างจากดวงตาที่ทราว ะยับนั้น ศัตรูฟ่ายรู้สึกว่ามันกำลังกวนตีนเขาอยู่

“สรุปมึงรู้จักน้องมันเปล่าวะ”

โวะ! “ไอ้เท็น มึงจะเข้าชื่ออะไรวะ รู้จักหรือไม่รู้จักแล้วโงะ มันทำให้

ต่อมเผือกมึงเลิกทำงานหรือ?!

“ไม่รู้!” เสียงทุ้มเอื่อยอย่างหงุดหงิด คร่ำแก้วตัวเองขึ้นมาตีมีดบรัออน

“ไม่เป็นอะไรครับ...” ร่างสูงใหญ่ยังคงไม่มีหระกับท่าทางตั้งแ่งนั้น

“เราสองคน ยังได้ทำความรู้จักกันอีกนาน...”

บรรยากาศร้านนั่งชิล เสียงเพลงเล่นสดจากวงดนตรีหน้าเวทีไม่ได้
ดูตันหรือจืดจางเร็วเหมือนในฝัน ทำนองเพลงสากลยุคเก๋าดังคลอ คนใน
ร้านก็ไม่ได้เยอะมากเหมือนวันเสาร์อาทิตย์ อาหารก็ได้แยะอะไร บางอย่าง
อร่อยจนต้องแปลกใจด้วยซ้ำ เหล้าหรือเบียร์ก็มีให้เลือก

มันก็ควรจะทำให้คนผ่อนคลายได้ แต่ศัตรูพ่ายไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น
สักนิด

นัยน์ตาเฉียวคมยังจ้องมองร่างสูงใหญ่ที่นั่งเอนหลังพิงพนักหีบแก้ว
ขึ้นมาจับด้วยท่าทางสบายๆ ไม่นานทหร้อนใจอะไรทั้งสิ้น กลับเป็นเขาเองที่
รู้สึกไม่สบายอารมณ์ จนซัดน้ำเมาไปหลายแก้วแล้ว

“เฮ้ย เพลาๆ หนอยสิวะ มึงแตกอย่างกับจะอาบ” ไอธามมองเพื่อนที่
ซัดเอาๆ เหมือนกะจะเมาเต็มที่แล้วก็ต้องเอ๋ยปราม

“เออน่า” ยังเห็นหน้ามัน เขายังหงุดหงิด พอหงุดหงิดแล้วมันก็ต้องหา
อะไรตีบรัออน

“ไปแตกโรงเตนที่ไหนมาวะ” คนพูดส่ายหัวอย่างระอา

หลังจากเพลงสากลนุ่มๆ รินหูผ่านไป แนวเพลงของร้านก็เริ่มจะ
เปลี่ยนไปคนละโยชน์ เนื่องจากลูกค้ากลุ่มหนึ่งได้ขอเพลงเอาไว้ ดนตรีเริ่ม
จะดังเป็นจังหวะ แนวลูกทุ่งแบบไทยที่คุ่มหูของนักร้องลูกทุ่งชื่อดัง จนเสียง
ของนักร้องเริ่มขึ้นก็มีเสียงโห่ร้องของเจ้าของโต๊ะที่ขอเพลง

~ ขอเป็นพระเอกในหัวใจเธอ ได้ไหมเล่าเธอ หากเธอหัวใจยังว่าง~

เสียงเคาะโต๊ะเสียงผิวปากดังขึ้นเป็นระยะ ท่าทางโต๊ะนั้นคงขอเพลง
เอาไว้จับสาวคณะข้างๆ ละมั้ง เพราะเขาเห็นโต๊ะใกล้กัน เพื่อนเขาบนโต๊ะเริ่ม
ไปเข้าห้องน้ำกันบ้าง ไอ้เท็นเริ่มจะเมาแล้วก็เลื้อยอยู่บนเก้าอี้แล้ว

“ขอเป็นพระเอกในหัวใจเธอ ได้ไหมเล่าเออ หากเธอหัวใจยังว่าง”
อยู่ๆ ร่วงสูงโปร่งก็ได้ยินเสียงทุ้มดังขึ้นจากคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม มันร้องเพลง
คลอไปกับทำนองจากวงดนตรี แม้ว่าจะไม่ได้เพราะเหมือนกับนักร้องบนเวที
แต่มันก็ไม่ได้แยจนเหมือนเสียงหมาจิ้งจอกเส็งกะลี้

ประเด็นที่น่าตบมันด้วยสังกะสีก็คือ... นัยน์ตาคมกริบคู่นั้นยังจ้องมอง
เขาอย่างไม่ละสายตาไปไหน เสียงที่คลอตามเพลง ดูแล้วเหมือนกับมันกำลัง
ร้องเพลงให้เขาอย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าเป็นพระเอกในหัวใจเธอ เชื้อไหมเล่าเออ ก็ปีไม่มีหน้าหน้า...”

ที่มึงชื่อพระเอกยังถูกจัดอยู่ในกลุ่มโจรเลย นับประสาอะไรกับมึงที่
ชื่อพระรอง!

เป็นตัวประกอบต่อไปเถอะ!

เห็นเด็กปีหนึ่งที่นั่งลอยหน้าลอยตาอยู่ฝั่งตรงข้าม ทำให้ศัตรูพ่าย
รู้สึกว่าเขาควรจะออกไปสงบสติอารมณ์ตัวเองข้างนอกดีกว่า ไม่อยากทำให้
บรรยากาศบนโต๊ะหมดสนุกด้วย

ถึงเขาจะชอบเพลงที่วงดนตรีเล่น แต่ถ้าไอ้เปรตนี่มันร้อง... เขาก็แสดง
หูที่จะฟังจริงๆ

ร่วงสูงโปร่งออกมายืนอยู่ทางหลังร้านซึ่งเป็นโซนของลานจอดรถและ
ห้องน้ำ แถวนั้นมีคนมายืนสูบบุหรี่และโทรศัพท์อยู่ประปราย มือขวายกซอง
บุหรี่ออกมาจากกระเป๋ากางเกงก่อนจะจุดไฟ บุหรี่ถูกยกจรวดริมฝีปากก่อนจะ
สูดเข้าปอดเฮือกใหญ่แล้วปล่อยให้ควันขาวออกมา ศัตรูพ่ายไม่ได้ติดบุหรี่แต่ก็
ปฏิเสธไม่ได้ว่าบางครั้งมันก็ทำให้เขารู้สึกโล่งขึ้นมาได้เหมือนกัน

“ขอมวนหนึ่งได้ไหม?”

ศัตรูพ่ายหันไปมองยังทิศทางของต้นเสียง พอเห็นว่าเป็นใคร อารมณ์
ที่เริ่มดีขึ้นก็เริ่มดำดิ่งทันที ร่วงสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้จนเห็นได้ชัดเจนว่าอีก
ฝ่ายสูงกว่าเขาอยู่หลายเซนติเมตร หน้าผากของศัตรูพ่ายอยู่ตรงแถวปลาย
จมูกไต่เง่นั้นพอดี

“หมดแล้ว...” เขายังไหล่ก่อนจะตอบ ถึงจะไม่หมดเขาก็จะไม่ให้มัน

มีอะไรใหม่ล่ะ?

พระรอรองลอบหัวเงาะในใจ ดูท่าแล้วอีกฝ่ายจะระวังเขามากทีเดียว เห็นตาขวางนั้นแล้ว นึกถึงแมวป่ากำลังมองศัตรูคู่อาฆาต พองขนชูฟ่อ

“จิ้งไม่เป็นไรครับ”

“มึงกวนตีนกูอยู่หรือเปล่า?”

“ครับ?” ชายหนุ่มไม่เข้าใจคำถาม

ศัตรูพ่ายถลึงตามอง “มึงพูดครับๆ คุณๆ ผมๆ อะไรอยู่นี่ คือมึงกวนตีนกูใช่ไหม?” ถ้าเป็นคนอื่นพูดก็อาจจะไม่เท่าไร แต่พอเป็นมันแล้วมันดุซัดหูซัดตา

พระรอรองยิ้มมุมปาก เขารู้ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกที่อีกฝ่ายดูไม่ชอบใจกับการพูดของเขาเลยสักนิด แต่มันกลับกระตุ้นให้เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างกับอีกฝ่ายมากขึ้นไปอีก อยากเห็นใบหน้าขาวที่จ้องเขาอย่างกินเลือดกินเนื้อ อยากเห็นนัยน์ตาคู่สวยสะท้อนภาพเขาคนเดียว ยามที่อีกฝ่ายถลึงตามอง

“เปล่าครับ...” เฝี้ย ไฉ้เหี้ย มันยังกล้าบอกว่าไม่ได้กวนตีนอีกเหรวะ

“มึงนี่มันกวนตีนเหมือนพี่มึงไม่มีผิด” ไฉ้เปรตคนพี่มันกวนตีนแบบเถื่อนๆ แต่ไฉ้เนี่ยมันกวนตีนแบบผู้ดี ซึ่งไม่ว่าจะแบบไหนเขาก็ไม่อยากจะพวกมันเลยสักนิด

“ขอบคุณครับ...” มีแต่คนบอกว่าเขากับไฉ้พระเอกไม่ใช่แค่หน้าตาที่คล้ายจนแทบแยกไม่ออก แต่นิสัยก็ถดถอยแบบกันมาเบียบ

โวะ! เกลียดมันฉิบหาย!

“หลบ!” ไฉ้พระรอดตัวยักษ์ยังคงยืนปิดทาง จนเดินแทรกแทบไม่ได้ นี่ไม่มีใครบอกมันเลยหรือไงนะว่ามันตัวใหญ่คับโลกฉิบหาย แม้จะพูดไปแล้ว แต่อีกฝ่ายไม่มีท่าทีจะหลบทางให้เขา เพียงยืนนิ่งๆ อยู่อย่างนั้น ใบหน้าคมเข้มมีรอยยิ้มมุมปาก กับนัยน์ตาวาวระยับ ศัตรูพ่ายฮึดฮัด สุดทำยอคำย่ำร่างสูงโปร่งของตัวเองแทรกตัวออกไป แต่ก่อนจะผ่านตัวอีกฝ่ายไป เขาก็ใช้หัวไหล่ของตนกระแทกกับตัวมันอย่างตั้งใจและเจตนา

ช่วงที่แทรกตัวผ่านมัน เขาได้กลิ่นแอลกอฮอล์จางๆ ผสมกับกลิ่น

นำหอมสปอร์ตแบบผู้ชายมาจากอีกฝ่าย นำแปลกที่กลิ่นนั้นติดจมูกเขาอยู่นานทีเดียว ไม่สบอารมณ์เลยให้ตายสิ!

พระรองหัวเราะในลำคอ แต่นัยน์ตามกริบทอดมองแผ่นหลังที่ออกห่างไปเรื่อยๆ ด้วยแววตาล้าลึก

“ดูเป็นหมาจริงๆ”

ศัตรูปายกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง เห็นสภาพที่เพื่อนได้ล้มหายตายจากไปเกือบครบทีม เหลือแค่ทนายกับธามที่ยังนั่งตรงอยู่ได้ ขนาดหลานรหัสของไอ้ทนายมันยังเลื้อยลงไปกองกับเก้าอี้ เขาสำยหน้าก่อนจะกลับมา นั่งที่เดิม

“อ้าว ไอ้รองล่ะ ไม่ได้กลับมาด้วยกันหรือวะ” ทนายเลิกคิ้วอย่างแปลกใจที่เห็นเพื่อนเดินกลับมาคนเดียวเพราะว่าตอนแรกหลานรหัสของเขายกขาจะออกไปสูบบุหรี่ เขาก็คิดว่าจะกลับมาด้วยกัน

ศัตรูปายยกไหล่ “ไม่รู้ แม่่งไปซี้มั้ง”

ทนายหรีตตามองเพื่อน ศัตรูปายเสไปคว่ำแก้วขึ้นมาจิบ

“มึงมีปัญหอะไรกับน้องมันหรือเปล่า?” ไม่ใช่ว่าจะดูไม่ออกว่าเพื่อนสนิทค่อนข้างไม่ชอบหน้าหลานรหัสเขาสักนิด คิดว่าตอนที่เจอกันก่อนหน้านี้พระรองอาจจะไปทำอะไรให้อีกฝ่ายไม่พอใจหรือเปล่า

“แค่ไม่ถูกชะตา” พูดแล้วก็ไม่สบอารมณ์

“ยังแกล่ไม่หายอีกนะ ไฉนสิัยไม่ถูกชะตากับชาวบ้านเขาณะ” ธามสำยหน้ามองเพื่อน ตอนรู้อัจฉกันแรกๆ ไอ้พ่ายมันชอบทำตาวางๆ ใส่คนอื่น ยิ่งใครที่มันรู้สึกไม่ถูกชะตาด้วยมันยิ่งแล้วใหญ่เลย

สงสารก็แต่พระรอง ไม่รู้ว่าไปทำอิท่าไหนเพื่อนเขาถึงหงุดหงิดขนาดนั้น

สงครามยังไม่จบอย่าเพิ่งนับศพทหาร การมาร้านเหล้าก็เช่นกัน จากที่ตอนแรกไอ้ธามยังทรงๆ อยู่ได้ ตอนนั้นก็ล้มตายไปอีกคนแล้ว แม้แต่ตัวศัตรู

พ่ายเองก็เริ่มไม่ไหว เหลืออยู่รอดแค่ใช้ทนายคนเดียว

เป็นอย่างนี้ประจำ ใช้ทนายคือหน่วยเก็บกู้ซากมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เพียงแต่ครั้งนี้นี้ยังเหลืออีกคนหนึ่งที่ยังดูปกติดี ร่างสูงใหญ่ นั่งฟังเก้าอี้ได้อย่างสบายใจ เจ้าตัวดีมีไปค่อนข้างเยอะเหมือนกัน โชคดีที่เขาคอแข็งกว่าคนอื่น อยู่บ้าง ทำให้ยังคงสติได้อยู่ อีกอย่างพระรองเอามอเตอร์ไซค์มาด้วย เขาต้องรับผิดชอบขี่รถกลับหอให้ได้ด้วย ยังดี... รุ่นพี่แต่ละคนอยู่หอใกล้ๆ แถวนี้นี้ เขาพาไปส่งได้สบายหน่อย

“พี่ว่าเก็บเงินเถอะ” ทนายมองเวลาจากโทรศัพท์ เห็นว่ามันเลยเที่ยงคืนมาสักพักใหญ่แล้ว

หลานรหัสพยักหน้ารับ นัยน์ตาคมกิริบกวาดมองสภาพแต่ละคน เหมือนจะถามว่าแล้วจะกลับกันยังไง ทนายเลยบอกต่อว่า

“เดี๋ยวพี่ปลุกไอ้ธามขึ้นมาช่วย มันแค่หลับนะ” ความจริงคือธามแค่ง่วงและมีเงินจึงขอหลับ แล้วเด็กนิติตัวซาวก็ตีไหล่เพื่อนสนิท “ธามๆ ตื่นมาช่วยเก็บศพพวกมันหน่อย”

ตอนแรกพระรองก็เลิกคิดอย่างแปลกใจว่าคนเมาหลับแล้วจะตื่นได้หรือ สักพักเขาถึงเข้าใจเมื่อเห็นร่างนางจิวเจียตื่นขึ้นมา

“จะกลับแล้ว?” ธามปีศาจจากคณะวิศวกรรมศาสตร์สาขาเครื่องกลถามเพื่อนเสียงแหบ

ทนายพยักหน้า “มึงเอารถมาใช้ไหม?”

“อืม...” หนูมิศวะฯ พยักหน้า รถที่น่าจะพอยึดผู้ชายตัวควายๆ เข้าไปได้หมดละนะ

“แล้วรองกับเบสกลับยังไง?”

“เดี๋ยวผมพามันกลับเองครับพี่” พระรองอยู่หอเดียวกับเพื่อนทำให้ไม่ลำบากมากนัก นัยน์ตาคมกิริบมองร่างสูงโบ่งที่คอพับอยู่ฝั่งตรงข้าม

“แล้วเพื่อนที่คนนี่...” พระรองพยักพืดไปทางศัตรูพ่าย

“เดี๋ยวพี่ปลุกมันมาถามก่อนมันจะยังไง ไม่รู้จะกลับหอมันหรือเปล่า” ทนายเขย่าวตัวเพื่อนขึ้นมา “เฮ้ย! ใต้พ่ายมึงจะกลับไงหรือจะนอนหอก...”

คนหลับคอพับครางอืออ่า เริ่มรู้สึกตัว แต่ว่าตายังลืมไม่ค่อยขึ้น “เดี่ยว
กู...กลับแท็กซี่...” เขาคิดว่าตอนนี้ น่าจะยังพอหารถกลับมาวิทยาลัยด้วยตัว
เองได้

“เออๆ”

ศัตรูป่ายค่อยๆ เรียกสติตัวเอง ปล่อยให้หายมึนอยู่ครู่หนึ่ง มองหน่วย
เก็บกู้สองคนที่กำลังปลุกซากแต่ละคนให้ไปขึ้นรถของไอ้ธาม เขาแวบไป
เข้าห้องน้ำอีกรอบเพื่อล้างหน้าล้างตา ออกมาก็ไม่เห็นใคร นอกจากทนาย
คนเดียวที่เคลียร์เงินกับเจ้าของร้าน

เป็นแบบนี้เสมอเวลามาสังสรรค์ ทนายจะจ่ายเงินให้ทุกคนตอนงาน
เลิกแล้วเพื่อนค่อยโอนเงินคืนมันวันหลัง เป็นเรื่องปกติของกลุ่มเขา

“เดี่ยวกูไปเรียกแท็กซี่กับมึง” ทนายเดินเข้ามาหาหลังได้รับเงินทอน
เรียบร้อย เขาให้ธามขับรถไปส่งพวกไอ้เท็นก่อนแล้วค่อยให้มันขับมารับเขา
อีกที ส่วนหลานรหัสเขาก็ขี่มอเตอร์ไซด์กันกลับไปแล้ว

ศัตรูป่ายพยักหน้า เดินออกมาหน้าร้านที่เริ่มเงียบเหงาลงเพราะร้าน
รวงแถวนั้นทยอยปิดกันไปหมดแล้ว เหลือเพียงไม่กี่ร้านเท่านั้น ถนนก็แทบ
จะหารถไม่ได้เลย ยืนรอนไปวนมาแถวนั้นจนรถของธามวนกลับมาอีกครั้ง

“มึงกลับไปเถอะ กูอรอดได้”

“เดี่ยวกูไปส่งมึงที่มอก็ได้” ธามบอก

ศัตรูป่ายส่ายหน้า “อย่าเลย เดี่ยวเจอด่าน” ถึงแม้ไอ้ธามจะมีสติแค
่ไหน แต่พ่ายก็รู้ดีว่ามันเองก็ตี๋ไปไม่น้อย ถ้าเจอด่านเป่า สงสัยคงไม่รอด
แน่นอน

เพื่อนสนิททั้งสองคนยืนยันว่าอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าเขาจะได้รถ หาก
แต่เขาก็ยืนยันกรานว่ารอดคนเดียวได้ สุดท้ายพวกมันถึงจึงยอมกลับไปก่อน

“งั้นมึงถึงหออแล้วบอกพวกกูด้วย” ทนายยิ้มเป็นรอบที่สาม ถึงแม้ว่า
เพื่อนจะเป็นผู้ชายแต่เดี๋ยวนี้อันตรายมันก็ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ

ร่างสูงโปร่งยังคงยืนรอรถอยู่ที่หน้าร้าน รถแท็กซี่ที่ผ่านมาแต่ละคันก็
มีผู้โดยสารทุกคัน เขาจึงตัดสินใจเดินไปตามทางเท้า เพื่อไปรอแถวหน้าร้าน

สะดวงซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จากที่ยืนรอกดโทรศัพท์เล่น ไถวนไปวนมา เขาก็รู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ด้านข้าง พอเขیبห่างออกมาเล็กน้อย อีกฝ่ายกลับขยับตามมาอีก ตอนแรกก็ยังคงวุ่นกับจอโทรศัพท์ จนกระทั่งรู้สึกว่อีกฝ่ายยังยืนอยู่ข้างๆ ไม่ไปไหน เขาก็จึงเงยหน้าขึ้นไปมอง

นัยน์ตาเดี่ยวคู่สวยเบิกกว้างเล็กน้อยเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ ร่างสูงใหญ่กว่าเขาอยู่คืบหนึ่งกำลังยืนกอดอก

ท่าไม่มั่นมาอยู่ตรงนี้? ศัตรูฟ่ายคิดว่าอีกฝ่ายกลับหอบไปกับเพื่อนแล้วซะอีก

“รอรอดอยู่หรือ?” เสียงทุ้มเข้มเปิดการสนทนา

ศัตรูฟ่ายหรือตามองคนถามเหมือนไม่ไว้ใจแต่ก็ยอมพยักหน้าตอบ

“ตอนนั้รถไม่ค่อยผ่านแล้ว”

“เออ” เขาก็ดูออกว่ไม่มีรถเท่าไรแล้ว ไม่ต้องยั้ก็ได้ว่

“อ่าฮะ” พระรองเคาะลิ้นก่อนจะฟังร่างกับกระจกหน้าร้านสะดวงซื้อ

ศัตรูฟ่ายขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ มายืนเก็กท่าไมตรงนี้ บ้านช่องไม่กลับหรือโงะ ร้าคาญว่ เห็นสาวที่เดินเซเว่นยามดึกด้อมๆ มองๆ มันแล้วเขาก็เบ้าปาก มันหล่อตรงไหนวะเขาโคตรไม่เข้าใจ แค่สูงนิดหน่อย หน้าคมธรรมดา จมูกโด่ง ผิวเนียนเฉยๆ รวมๆ ก็ไม่เห็นจะมีอะไรโดดเด่นให้คนสนใจได้เลย

“กลับไปสิ รอพ่อมึงมาตัดริบบิ้นหรือไง”

“ป้าอยู่สุพรรณฯ มาตัดไม้ทันหรือ” พระรองตอบพลางยักคิ้วให้

คนฟังกั้ดพื้นก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เรื่องของมึงเถอะจะยืนก็ยืนไป กูจะนั่งแม่งแล้ว เมื่อย!

พระรองมองร่างสูงไปร่างที่ทรุดตัวลงนั่งบนบันไดหน้าร้านสะดวงซื้อ ลอบหัวเราะในใจ “เดี๋ยวนักงานเขาก็คิดว่าขอทานหรือกั”

ขอทานเหี้ยอะไรหล่อขนาดนี้ ใ้สันติน!

“ลั้ด!”

ชายหนุ่มมองถนนอย่างหงุดหงิด ท่าทางจะไม่มีรถจริงฯ ไม่น่าเลย รู้จึ้

ไปนอนหอไอ้นายก็ตีหรือก ตอนนี่แม่งไม่อยากจะรบกวนมันแล้ว ป่านนี้หลับไปแล้วมั้ง ถ้าไม่มีรถจริงก็นั่งมันตรงนี้นั่งเข้านั่นแหละวะ!

เซเว่นคงใจดีไม่ไล่กุหรือกนะ ขนาดหมายังให้นอนได้เลย กูหลอกว่าหมาตั้งเยอะ!

ศัตรูพ่ายขมวดคิ้วเมื่ออีกฝ่ายทรุดตัวลงนั่งข้างๆ ขายาวเหยียดย่นลงไปอีกสองสามชั้น เจ้าตัวเฒหน้ามองท้องฟ้า... น่าเสียดายที่มองไม่เห็นอะไรสักอย่าง ไม่เหมือนบ้านที่สุพรรณฯ ยังพอเห็นดาวบ้าง

“คุณ...” เสียงทุ้มเข้มเอ่ยขึ้นมา

ศัตรูพ่ายไม่ตอบ อีกฝ่ายก็เลยพูดต่อ

“คุณไม่ชอบผมเหรอ?”

เมื่อถูกถามตรงๆ ร่างสูงไปรั้งก็นิ่งงัน ความรู้สึกแรกเจคือไม่ถูกชะตา ยิ่งรู้ว่ามันเป็นน้องของไอ้พระเอกนั่นแล้ว เขายังไม่ถูกชะตาเข้าไปใหญ่ แต่ที่น่าแปลกใจคือ...มันจะมีสักกี่คนที่กล้าเอ่ยถามกับคนที่ตัวเองรู้ว่าเขาไม่ชอบขึ้นหน้า

“ก็...” สุดท้ายคนถูกถามก็ตอบบ้าง “แค่ไม่ถูกชะตา”

“อ้อ...มีนา คุณถึงได้ดูอย่างกับหมา” พูดจบพระรองก็หัวเราะเบาๆ คนถูกว่าเป็นหมาหันขวับมาแยกเงี้ยวใส่ทันที แล้วนี่ไม่สมควรให้หงุดหงิดหรือไงวะ ดูปากมันสิ...

“แม่ง...เกลียดมึงฉิบหาย”

ร่างสูงใหญ่ยักษ์ไหล “ก็ไม่ได้บอกให้ชอบสักหน่อย”

“เออ...” เขาสะบัดหน้าพริต ไม่อยากคุยกับมัน คุยด้วยแล้วอารมณ์โคตรเหวี่ยงเหมือนมนุษย์ผู้หญิงเมนส์มาฉิบหาย

ศัตรูพ่ายขันเข้าขึ้นฟูบหน้าลงกับแขนของตัวเองเป็นการตัดบทสนทนาไปในตัว เด็กหนุ่มมองคนข้างกายนิ่งๆ ริมฝีปากพิมพ์

“ตอนนี้ยังไม่ชอบ...แต่ต่อไปอาจจะชอบก็ได้นะ...”

04.47 น.

“คุณ...” เสียงทุ้มเข้มฟังดูอยู่ห่างไกลจนแทบจะไม่ได้ยิน “คุณ...ตื่นเถอะ ตีสี่จะตีห้าแล้ว”

“อืม...” ร่างสูงโปร่งขยับอย่างอึดอัด ค่อยๆ ผงกหัวที่ชุกกับแขนตัวเองขึ้นมา หน้าผากขาวขึ้นรอยสีแดงจางๆ จากการกดทับ มือขาวนวดขมับทุบต้นคอตัวเองเป็นการคลายความเมื่อย แต่เหมือนเจ้าตัวก็เพิ่งจะระลึกได้ว่ายังมีอีกคนที่นั่งอยู่ “ทำไมมึงยังไม่กลับ?”

นัยน์ตาคมกริบมองใบหน้าขาวที่ดูจะตกใจเล็กน้อย แล้วก็ยกไหล่

“ก็นั่งเฉยๆ” ถึงอีกฝ่ายจะไม่ชอบเขา มันก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะปล่อยให้คนสติไม่แจ่มชัด แกรมยังผลอหลังหน้าเขาวนอยู่ตรงนี้คนเดียวได้หรอกนะ

ถ้าเกิดบอกว่ามันเฝ้า...เห็นที่ว่าเจ้าตัวจะต้องไม่พอใจแน่นอน เขาตอบแบบเสียดๆ น่าจะดีที่สุด

อะไรของมันวะ? มีนั่งเฉยได้ด้วย?

“ยังไม่มีรถผ่านมาอีกหรือไงวะเนี่ย” ศัตรูพ่ายขี้หัวตัวเองอย่างหงุดหงิด หน้าร้านก็ยุ่งเยอะไม่ใช่น้อย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตัวเขาจะมีรอยแดงลายจุดขึ้นทั่วหรือเปล่า

“ผ่านไปหลายคันแล้ว” ก็นั่งอยู่เป็นชั่วโมง เขาเห็นรถต่างๆ ผ่านไปสามสี่คัน

ริมฝีปากได้รูปอ้าค้าง อยากจะเอาตีนทาบน้ำอีกฝ่ายแล้วถามว่า “แล้วทำไมมึงไม่ปลุกกู!”

“ก็เห็นหลับ...” ตอบเสียงยานคาง พลังยึดตัวบิดขี้เกียจบ้าง นิ่งนานๆ ก็เมื่อยเหมือนกันนะ

เมื่อได้ยินคำตอบศัตรูพ่ายก็แทบจะลุกเดินเง่าๆ หน้าเซเว่น เสียแต่ทำไม่ได้ เลยถลึงตามองอีกฝ่ายแล้วกำหมัดแน่น

“หลับก็ปลุกสิวะ” ไม่งั้นป่านนี้เขาได้กลับหอไปนอนถึงไหนแล้ว

“เอาน่า รถมันไปตั้งนานแล้ว” คนตัวโตลุกขึ้น มองอีกฝ่ายที่หน้ามู่ย

ไม่สบอารมณ์

ศัตรูพ่ายลุกขึ้นมาเตะฝุ่นไปมาอย่างหงุดหงิด ไม่รู้จะดำตัวเองที่ชี้เขา หรือจะดำไอ้เปรดตรงหน้านี้ดี ้วย...

“หิวไหม?” อยู่ๆ ก็ถามอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำเอาใบหน้าขาวขมวดมุ่น “ไม่...”

...ใคร...

ไอ้ห่านเอ๊ย... ไอ้ท้องไม่รักดี มึงจะมาร้องอะไรเหมาะเจาะขนาดนี้ ทำเป็นพล็อตละครหลังข่าวไปได้ ขายชี้หน้าหมด พระรองเสไปมองด้านข้างแต่บนใบหน้าหล่อคมกลับมีรอยยิ้มที่มุมปากอย่างห้ามไม่อยู่

“สนใจไปกินอาหารเช้าไหม?”

ตามพล็อตละครน้ำเน่าแล้วนางเอกจะต้องเล่นตัวนิดหน่อย แล้วก็โดนพระเอกลากให้ไปด้วยกัน แต่ขอโทษที่...นี่ไม่ใช่พล็อตนิยายและเขาก็ไม่ใช่พระเอกนางเอกในนั้น เพราะงั้น...

กูไม่ไป!

...ซะที่ไหนล่ะ!

ไม่รู้จะไรดลใจให้เขาเดินตามมันมาจนถึงรถมอเตอร์ไซค์สี่เหลี่ยมที่จอดอยู่แถวนั้นได้...สงสัยจะเป็นพยาธิในกระเพาะเป็นคนสั่งการมั้ง

รู้ตัวอีกทีร่างสูงโปร่งก็ซอันท้ายมอเตอร์ไซค์สี่เหลี่ยมแสบตาคันตะมุตะมิ ที่แทบจะยัดชายหนุ่มร่างโตๆ สองคนไม่ได้ มือขาวจับหมวกกันน็อกขยับให้เข้าที่ นัยน์ตาเฉียวสวยจ้องมองต้นคอของคนขับ

“ร้านมึงอยู่ตรงไหนวะ?” เขาตะโกนถามแข่งกับเสียงลมที่พัดผ่าน แต่คนขับกลับไม่ตอบ เพียงแค่ชี้ไปที่สะพานที่อยู่เบื้องหน้า และศัตรูพ่ายก็ได้รู้ว่าร้านอาหารเช้าที่มันว่า คือร้านอาหารแผงลอยริมถนนที่อยู่คนละมุมเมืองของกรุงเทพฯ เลย

ไอ้สันติน! ถ้ารู้ว่าต้องถ่อมาแตกถึงนี้ เขาขอลงกลางทางขึ้นรถกลับออกไปแล้ว ไม่นั่งมาด้วยให้เมื่อยตุตหรือ

โชคดีว่ามาถึงร้านในเวลาแค่ครึ่งชั่วโมงเพราะรถยังไม่ติด เวลาตีห้า

กว่าๆ เกือบหกโมงเช้า ร้านแผงลอยบนทางเท้ากลับเริ่มคึกคัก ผู้คนวัยต่างๆ กำลังยุ่งอยู่กับชีวิตประจำวันของตัวเองอยู่ พ่อค้าแม่ค้าขายของไป คนที่เดินผ่านไปผ่านมาหยุดแวะซื้อที่ต้องการ

พวกเขาสองคนเดินไปตามทางเท้าจนยาวๆ มาหยุดที่หน้าร้านแผงลอยร้านหนึ่ง เป็นร้านรถเข็นที่มีหม้อไต้กึ่งตั้งอยู่บนเตา ภายในมีโจ๊กสีข้าวกำลังเดือดปุดอยู่ อาเจ็กเจ้าของร้านตักโจ๊กออกจากหม้อใหญ่มาใส่หม้อเล็กที่เรียงรายอยู่สามสี่หม้อ แล้วก็ม้ออ้อคอยตักหมูสับใส่ลงไปคนๆ ปิดฝารอเวลาให้หมูสุกครู่หนึ่ง โจ๊กร้อนๆ ก็พร้อมเสิร์ฟ

“เอาโจ๊กใส่ทุกอย่าง” พระรองสั่งกับอาอ้อก่อน “คุณเอาอะไร?”

“เหมือนมึง” นัยน์ตาคมกริบฉายแววแปลกใจเล็กน้อย แต่ก็หันไปสั่งเพิ่มอีกสาม

“คุณไปหาที่นั่งก่อนไป”

ศัตรูปายเดินนำไปหาโต๊ะนั่งโดยไม่รออีกฝ่าย มองร่างสูงใหญ่ที่เดินหายออกจากร้านไปไหนไม่รู้ เขายกไหล่กับตัวเองแล้วก้มหน้ากดโทรศัพท์ไม่นานพระรองก็กลับมามีหม้อพร้อมกับถุงพลาสติกที่ข้างในเป็นกระดาษซับน้ำมัน ปาท่องโก๋ถูกอัดอยู่เต็มถุง

“มาแล้วจ้า” อาอ้อเป็นคนเอาโจ๊กมาเสิร์ฟถึงโต๊ะ

โจ๊กหอมกรุ่นโรยหน้ามาด้วยผักขิง ศัตรูปายมองอย่างพอใจก่อนที่จะเอาช้อนคนให้เข้ากัน พอเงยหน้าขึ้นมาก็เจอกับคนฝั่งตรงข้ามที่ยกถุงปาท่องโก๋ชูไว้

“สนใจไหม?”

“ไม่...ไม่ปฏิเสธค่ะ

กินโจ๊กแล้วขาดปาท่องโก๋ก็เหมือนกินไข่ต้มที่ขาดซีอิ๊ว มะม่วงเปรี้ยวไม่มีน้ำปลาลาวาน อะไรทำนองนั้น

ร่างสูงใหญ่มองมือขาวที่คว้าแป้งทอดไปฉีกเป็นชิ้นแล้วหย่อนลงโจ๊ก เอาช้อนกดให้แป้งจม คนไปคนมาอยู่แป๊บหนึ่งก่อนจะตักกิน

“แซ่แบบนั้นละหมด” เขาชอบแบบกัดทีละคำแล้วค่อยตามด้วยโจ๊ก

มากกว่า

นัยน์ตาเฉียวคมเหลือบมองคนพูด ยกไหล่อย่างไม่แยแส

“กุพอใจ” หมายความว่ามึงจะเสือกอะไรกับกูวะ

ชายหนุ่มทั้งสองคนจัดการอาหารตรงหน้าจนหมด ศัตรูพ่ายก็วางเงิน
ส่วนของตัวเองเอาไว้บนโต๊ะ

“นี่ส่วนของกู”

จากนั้นศัตรูพ่ายเขี่ยเศษเหรียญจากกระเป๋าเพิ่มอีกนิดหน่อย

“ส่วนนี้หารเงินค่าปาฟองโก้”

“ไม่เป็นไร”

“ไม่ได้ กูไม่อยากติดหนี้ใคร” ยิ่งกับมันแล้ว ไม่มีอะไรติดค้างกันเป็น

ดีที่สุด

พูดจบร่างสูงโปร่งก็ลุกพรืด ไม่รอคนร่วมโต๊ะสักนิด

“กูกลับละ โจ๊กอร่อยดี” ไม่อยากขอบคุณมันเท่าไร ขอละเอาไว้ก็

แล้วกันนะ

นัยน์ตาคมกริบหรือตามองอีกคนที่ก้าวขาฉับๆ ออกไป โดยไม่รอให้
เขาได้พูดอะไรต่อสักคำ สายหน้าอย่างปลงๆ แอบลอบชำเบาๆ นัยน์ตาคม
มองร่างโปร่งที่หายลับไปตรงมุมถนน ก่อนที่จะลุกขึ้นก้าวขาฉับๆ ตามไป
ในทิศทางเดียวกัน

มือใหญ่หยิบกระเป๋าเงินแบบผู้ชายขึ้นมาจากพื้น พลิกหน้าพลิกหลัง
แล้วสายหน้าก่อนจะถือไปด้วย

“ทำทางเราสองคนจะยังได้เจอกันอีกนะ...”

